

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 30. oktober 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-585/19	<p>Academia de Studii Economice din București (arbejdstid) <u>Emne:</u> Arbejdstidsdirektivet (maksimal arbejdstid)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Skal der ved [udtrykket] »arbejdstid«, som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2003/88/EF, forstås »det tidsrum, hvori arbejdstageren er på arbejde og står til arbejdsgiverens rådighed under udførelsen af sin beskæftigelse eller sine opgaver« på grundlag af en enkelt kontrakt (på fuld tid) eller på grundlag af den pågældende arbejdstagers samtlige indgåede (arbejds-)kontrakter? 2) Skal medlemsstaternes forpligtelser i henhold til artikel 3 i direktiv 2003/88/EF (pligten til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alle arbejdstagere får en minimumshvileperiode på 11 sammenhængende timer inden for hver 24-timersperiode) og artikel 6, litra b), i direktiv 2003/88/EF (pligten til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den gennemsnitlige arbejdstid i løbet af en syvdagesperiode ikke overstiger 48 timer, inklusive overarbejde) fortolkes således, at de indfører grænser med hensyn til en enkelt kontrakt eller med hensyn til samtlige kontrakter, som er indgået med den samme arbejdsgiver eller flere arbejdsgivere? 3) Såfremt der af besvarelsen af det første og det andet spørgsmål følger en fortolkning, hvorefter medlemsstaterne ikke på nationalt plan må regulere anvendelsen af artikel 3 og artikel 6, litra b), i direktiv 2003/88/EF med hensyn til hver [enkelt] kontrakt, i</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	11.11.20

	<p>mangel af nationale lovbestemmelser, ifølge hvilke den daglige minimumshvileperiode og den maksimale ugentlige arbejdstid skal stilles i relation til arbejdstageren (uanset hvor mange arbejdskontrakter, som denne indgår med den samme arbejdsgiver eller flere arbejdsgivere), kan en offentlig institution i en medlemsstat, der handler på statens vegne, da lægge til grund, at bestemmelserne i artikel 3 og artikel 6, litra b), i direktiv 2003/88/EF finder direkte anvendelse, og sanktionere en arbejdsgiver for manglende overholdelse af de i direktivets fastsatte grænser af den daglige hvileperiode og/eller den maksimale ugentlige arbejdstid?</p>			
C-718/19	<p>Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a. (ophør af opholdsret) <u>Emne:</u> Udsendelse af unionsborgere</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer anvender bestemmelser, der svarer til de bestemmelser, der for så vidt angår tredjelandsstatsborgere udgør gennemførelsen af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 »om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold«, dvs. bestemmelser, der gør det muligt at pålægge unionsborgeren eller et medlem af dennes familie forebyggende foranstaltninger for at undgå enhver risiko for, at den pågældende vil forsvinde inden for den frist til at forlade området, som er blevet fastsat for vedkommende, efter at der er truffet en afgørelse om at bringe opholdsretten til ophør af hensyn til den offentlige orden, eller under forlængelsen af denne frist? 2) Skal EU-retten, og nærmere bestemt artikel 20 og 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om [...] fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der på unionsborgere og deres familiemedlemmer, som ikke har efterkommet en afgørelse, hvorved opholdsretten er blevet bragt til ophør af hensyn til den offentlige orden eller offentlige sikkerhed, anvender en bestemmelse, der er identisk med den bestemmelse, som anvendes på tredjelandsstatsborgere, der befinder sig i den samme situation, med hensyn til den maksimale varighed af den periode, hvori der kan ske frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, dvs. otte måneder?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Mundtlig forhandling	16.11.20

C-719/19	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (udsendelse)</p> <p><u>Emne:</u> Retsvirkningerne af en udsendelsesafgørelse</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlaments og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158, som berigtiget i EUT 2004 L 229 og EUT 2007 L 204) fortolkes således, at en i henhold til denne artikel truffet afgørelse om udsendelse af en unionsborger fra værtslandets område er blevet gennemført og ikke længere har retsvirkninger, når unionsborgeren påviseligt er udrejst fra værtstatens område inden for den i afgørelsen fastsatte frist for frivillig udrejse?</p> <p>Spørgsmål 2: Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, har denne unionsborger ved en umiddelbar tilbagevenden til værtslandet den i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2004/38/EF omhandlede ret til ophold i indtil tre måneder, eller kan værtslandet træffe en ny afgørelse om udsendelse for at forhindre, at unionsborgeren hver gang kommer ind i værtslandet for en kort periode?</p> <p>Spørgsmål 3: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, skal unionsborgeren i dette tilfælde da opholde sig uden for værtslandets område i et bestemt tidsrum, og hvor langt er dette tidsrum?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>16.11.20</p>
C-505/19	<p>Bundesrepublik Deutschland</p> <p><u>Emne:</u> Princippet om forbud mod dobbeltstraf og reglerne om databeskyttelse på området for Interpols arbejde.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> a) Skal Schengenkonventionens artikel 54, sammenholdt med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fortolkes således, at allerede indledningen af en straffesag i alle lande omfattet af Schengenaf-talen af 14. juni 1985 mellem regeringerne i Beneluxstaterne, i Forbundsrepublikken Tyskland og i Frankrig omhandlende den skridtvise afvikling af kontrollen ved de fælles grænser (Schengenreglerne, jf. artikel 1, stk. 2, i Rådets afgørelse af 20.5.1999, 1999/435/EF, EUT L 239 af 22.9.2000, s. 13) på grund af den samme lovovertrædelse er udelukket, når en tysk anklagemyndighed indstiller en indledt straffesag,</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p> <p>Til orientering: Udlændinge- og Integrationsministeriet Forsvarsministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>19.11.20</p>

	<p>efter at den sigtede har opfyldt bestemte vilkår, herunder navnlig har betalt et bestemt af anklagemyndigheden fastsat pengebeløb? [...]</p> <p>f) Må medlemsstaterne kun behandle oplysninger, som indgår i en til Den Internationale Kriminalpolitiorganisation – Interpol – af tredjelande indgivet efterlysning (»Red Notice«), hvis et tredjeland med efterlysningen formidler en anholdelses- og udleveringsanmodning og samtidig fremsætter en anholdelsesanmodning, der ikke strider mod EU-retten, herunder navnlig forbuddet mod dobbeltstraf?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-644/18	<p>Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik Påstande: 1) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XI hertil, ved systematisk og vedvarende at overskride værdien for PM10-koncentrationer, som fortsat overskrides:</p> <p>a) for så vidt angår de daglige grænser — fra 2008 i følgende zoner: IT1212 (zone Sacco-dalen); IT1215 (byområdet Rom); IT1507 (den tidligere zone IT1501, spærrezone — zone Napoli og Caserta); IT0892 (Emilia Romagna, den vestlige slette); zone IT0893 (Emilia Romagna, den østlige slette); IT0306 (byområdet Milano); IT0307 (byområdet Bergamo); IT0308 (byområdet Brescia); IT0309 (Lombardia, slette med en høj grad af urbanisering A); IT0310 (Lombardia, slette med en høj grad af urbanisering B); IT0312 (Lombardia, dal D); IT0119 (Piemonte lavland); zone IT0120 (Piemonte bakke) — fra 2009 i følgende zoner: IT0508 og IT0509 (den tidligere zone IT0501, byområdet Venezia-Treviso); IT0510 (den tidligere zone IT0502, byområdet Padova); IT0511 (den tidligere zone IT0503, byområdet Vicenza), IT0512 (den tidligere zone IT0504, byområdet Verona); IT0513 og IT0514 (den tidligere zone IT0505; zone A1 — Venetoprovinsen) — zone IT0907 (zone Prato Pistoia) fra 2008 til 2013, og på ny fra 2015; i zone IT0909 (zone Valdarno Pisano og Piana Lucchese) og IT0118 (byområdet Torino) fra 2008 til 2012, og på ny fra 2014; i zone IT1008 (zone Ternidalen) og IT1508 (den tidligere zone IT1504, det bakkede kystområde i Benevento), fra 2008 til 2009, og på ny fra 2011; i zone IT1613 (Puglia — industrizone), i 2008, og på ny fra 2011; i zone IT1911 (byområdet Palermo), fra 2008 til 2012, i 2014 og fra 2016, og</p> <p>b) for så vidt angår de årlige grænser i zonerne: IT1212 (Sacco-dalen) fra 2008 og uden afbrydelse indtil i hvert fald 2016; IT0508 og IT0509 (den tidligere zone IT0501, byområdet</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	10.11.20

	<p>Venezia-Treviso) i 2009, 2011 og fra 2015; IT0511 (den tidligere zone IT0503, byområdet Vicenza), i 2011, 2012 og fra 2015; IT0306 (byområdet Milano), IT0308 (byområdet Brescia), IT0309 (Lombardia, slette med en høj grad af urbanisering A) og IT0310 (Lombardia, slette B) fra 2008 til 2013, og på ny fra 2015; IT0118 (byområdet Torino) fra 2008 til 2012, og på ny fra 2015.</p> <p>2) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF i sig selv, og sammenholdt med del A i bilag XV hertil, idet den ikke fra og med den 11. juni 2010 har vedtaget egnede foranstaltninger til at sikre, at grænseværdierne for PM10 ikke overskrides i de i første påstand nævnte zoner, og navnlig at den har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivets artikel 23, stk. 1, andet afsnit, idet den ikke har sikret at overskridelsesperioden af de heri nævnte grænser bliver kortest mulig.</p> <p>3) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-61/19	<p>Orange Romania</p> <p>1. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en specifik og informeret viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger?</p> <p>2. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en frivillig viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger?</p>	Energistyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	11.11.20
C-287/19	<p>DenizBank</p> <p>1) Skal artikel 52, stk. 6), litra a), sammenholdt med artikel 54, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366 (betalingstjenestedirektivet), hvorefter betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt en foreslået ændring af betingelserne i rammeaftalen, medmindre vedkommende over forbetalingstjenesteudbyderen har afvist ændringen inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato, fortolkes således, at der også i forhold til en forbruger kan aftales en godkendelsesfiktion, der skal gælde fuldstændig ubegrænset for alle tænkelige betingelser i rammeaftalen?</p> <p>2.a) Skal artikel 4, nr. 14), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at NFCfunktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, der bruges til betalinger med lav værdi, som den hermed forbundne kundekonto debiteres for, udgør et betalingsinstrument?</p> <p>2.b) Såfremt spørgsmål 2.a) besvares bekræftende: Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 om undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge fortolkes således, at en kontaktløs betaling med lav værdi, der gennemføres ved anvendelse af NFC-funktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, udgør en anonym anvendelse af betalingsinstrumentet som omhandlet i denne undtagelsesbestemmelse?</p> <p>3. Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at en betalingstjenesteudbyder kun kan</p>	Forbrugerombudsmanden	Dom	11.11.20

	påberåbe sig denne undtagelsesbestemmelse, hvis det kan bevises, at betalingsinstrumentet på grundlag af den objektive, aktuelle tekniske viden ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres?			
C-300/19	<p>Marclean Technologies</p> <p>Det første spørgsmål: Skal artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i) og ii), i Rådets direktiv 98/59/EF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser fortolkes således, at den deri fastsatte referenceperiode på 30 eller 90 dage til vurdering af, om der foreligger en kollektiv afskedigelse, altid skal beregnes før det tidspunkt, hvor den individuelle afskedigelse, der er genstand for tvisten, fandt sted?</p> <p>Det andet spørgsmål: Kan artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i) og ii), i Rådets direktiv 98/59/EF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser fortolkes således, at den deri fastsatte referenceperiode på 30 eller 90 dage til vurdering af, om der foreligger en kollektiv afskedigelse, kan beregnes efter det tidspunkt, hvor den individuelle afskedigelse, der er genstand for tvisten, fandt sted, uden at de pågældende senere ophør nødvendigvis skal anses for at udgøre en omgåelse af loven?</p> <p>Det tredje spørgsmål: Kan de fastsatte referenceperioder i artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i) og ii), i Rådets direktiv 98/59/EF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser fortolkes således, at det er tilladt at tage afskedigelser og ophør i betragtning, som har fundet sted inden for 30 eller 90 dage, så længe den afskedigelse, der er genstand for tvisten, blot ligger inden for disse tidsrum?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	11.11.20
C-400/19	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn</p> <p>—Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter, idet det har begrænset fastsættelsen af priserne for salg af landbrugs- og fødevarer, særligt henset til § 3, stk. 2, litra u), i mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek vonatkozásában a beszállítókkal szemben alkalmazott tisztességtelen forgalmazói magatartás tilalmáról szóló, 2009. évi XCV. törvény (lov nr. XCV af 2009 om leverandørers forbud mod urimelig handelspraksis med hensyn til landbrugs- og fødevarer).</p> <p>—Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	12.11.20
C-734/19	<p>ITH Comercial Timișoara</p> <p>1.1. Muliggør eller hindrer bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, især artikel 167 og 168, samt retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om afgiftsneutralitet, at den afgiftspligtige person fratages retten til at fradrage momsen vedrørende bestemte investeringsomkostninger, som han har afholdt med henblik på at udføre en afgiftspligtig transaktion, såfremt den planlagte investering senere opgives?</p> <p>1.2. Muliggør eller hindrer de ovennævnte bestemmelser og principper, at fradragsretten i tilfælde af opgivelse af investeringen også anfægtes under andre omstændigheder end misbrug eller svig begået af den afgiftspligtige person?</p> <p>1.3. Muliggør eller hindrer de ovennævnte bestemmelser og principper en fortolkning, ifølge hvilken de omstændigheder,</p>	Transport- og Boligministeriet	Dom	12.11.20

	<p>hvorunder fradragsretten kan anfægtes i tilfælde af opgivelse af investeringen, omfatter</p> <p>1.3.1. den efterfølgende realisering af en risiko, som den afgiftspligtige person på tidspunktet for afholdelsen af investeringsomkostningerne var bekendt med, for manglende gennemførelse af investeringen, eksempelvis den omstændighed, at en offentlig myndighed ikke har vedtaget et byplanlægningsprojekt, som var nødvendigt for at gennemføre den omhandlede investering,</p> <p>1.3.2. ændringen af de økonomiske forudsætninger over tid, således at den planlagte investering mister den rentabilitet, som den havde, da den blev indledt?</p> <p>1.4. Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og de almindelige EU-retlige principper fortolkes således i tilfælde af opgivelse af investeringen, at</p> <p>1.4.1. misbrug eller svig, som kan begrunde, at fradragsretten anfægtes, formodes at foreligge eller skal bestyrkes af skattemyndighederne,</p> <p>1.4.2. misbrug eller svig kan være genstand for en simpel formodning eller skal bestyrkes ved objektive bevismidler?</p> <p>1.5. Muliggør eller hindrer bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem samt de almindelige EU-retlige principper, at der i tilfælde af opgivelse af investeringen tages højde for misbrug eller svig, som kan begrunde, at fradragsretten anfægtes, såfremt den afgiftspligtige person ikke kan anvende de goder og tjenesteydelser, hvoraf han har fradraget moms, til noget formål, og således end ikke til rent privat brug?</p> <p>1.6. Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og de almindelige EU-retlige principper fortolkes således i tilfælde af opgivelse af investeringen, at omstændigheder indtruffet, efter den afgiftspligtige persons har afholdt omkostningerne – eksempelvis (i) en senere indtrådt økonomisk krise, (ii) realiseringen af en på datoen for afholdelse af investeringsomkostningerne eksisterende risiko for manglende gennemførelse af investeringen (eksempelvis den omstændighed, at en offentlig myndighed ikke har vedtaget et byplanlægningsprojekt, som er nødvendigt for at gennemføre den omhandlede investering), eller (iii) ændringen af skøn vedrørende investeringens rentabilitet – udgør konjunkturmæssige forhold, som den afgiftspligtige person ikke har indflydelse på, og som kan vurderes for at fastlægge, om han har handlet i god tro?</p> <p>1.7. Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, især artikel 184 og 185, samt retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om afgiftsneutralitet fortolkes således, at opgivelse af investeringen udgør et tilfælde, hvori moms reguleres? Skal retten til at fradrage moms vedrørende bestemte investeringsomkostninger, som den afgiftspligtige person har afholdt med henblik på at udføre en afgiftspligtig transaktion, med andre ord anfægtes gennem mekanismen for regulering af moms, såfremt investeringen senere opgives?</p> <p>[...]</p>			
--	---	--	--	--

	<p>2.6. Muliggør eller hindrer bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem samt især retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, at skattemyndighederne tilbagekalder tidligere rapporter over afgiftsmæssig undersøgelse eller tidligere afgørelser om administrative klager, hvori skattemyndighederne har fastlagt, at den afgiftspligtige person har ret til at fradrage moms?</p>			
Forenede sager C-354/20 (PPU) og C-412/20 (PPU)	<p><u>Sag C-354/19 vedrører:</u></p> <p>1. Verzetten Kaderbesluit 2002/584/JBZ, artikel 19, eerste lid, tweede alinea, VEU en/of artikel 47, tweede alinea, Handvest zich inderdaad ertegen dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit een EAB ten uitvoer legt dat is uitgevaardigd door een gerecht, terwijl de nationale wet van de uitvaardigende lidstaat na de uitvaardiging van dat EAB zodanig is gewijzigd, dat het gerecht niet meer voldoet aan de eisen van een effectieve rechterlijke bescherming/daadwerkelijke rechtsbescherming omdat die wetgeving de onafhankelijkheid van dat gerecht niet meer waarborgt?</p> <p>2. Verzetten Kaderbesluit 2002/584/JBZ en artikel 47, tweede alinea, Handvest zich inderdaad ertegen dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit een EAB ten uitvoer legt, wanneer zij heeft vastgesteld dat in de uitvaardigende lidstaat een reëel gevaar bestaat van schending van het grondrecht op een onafhankelijk gerecht voor elke verdachte – en dus ook voor de opgeëiste persoon –, ongeacht welke rechterlijke instanties van die lidstaat bevoegd zijn voor de procedures waaraan de opgeëiste persoon zal worden onderworpen en ongeacht de persoonlijke situatie van de opgeëiste persoon, de aard van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd en de feitelijke context die aan het EAB ten grondslag ligt, welk reëel gevaar verband houdt met het feit dat de rechterlijke instanties van de uitvaardigende lidstaat niet meer onafhankelijk zijn wegens structurele en fundamentele gebreken?</p> <p>3. Verzetten Kaderbesluit 2002/584/JBZ en artikel 47, tweede alinea, Handvest zich inderdaad ertegen dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit een EAB ten uitvoer legt, wanneer zij heeft vastgesteld dat: o in de uitvaardigende lidstaat een reëel gevaar bestaat van schending van het grondrecht op een eerlijk proces voor elke verdachte, welk gevaar verband houdt met structurele en fundamentele gebreken met betrekking tot de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht van die lidstaat, o die structurele en fundamentele gebreken daarom niet alleen negatieve gevolgen kunnen hebben, maar ook daadwerkelijk hebben voor de rechterlijke instanties van die lidstaat die bevoegd zijn voor de procedures waaraan de opgeëiste persoon zal worden onderworpen en o daarom zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de opgeëiste persoon een reëel gevaar loopt dat zijn grondrecht op een onafhankelijk gerecht zal worden geschonden en dus dat zijn grondrecht op een eerlijk proces in de kern zal worden aangetast, ook al heeft de opgeëiste persoon, los van die structurele en fundamentele gebreken, geen specifieke zorgen geuit en ook al geven de persoonlijke situatie van de opgeëiste persoon, de aard van de strafbare feiten waarvoor hij wordt</p>	Justitsministeriet	GA	12.11.20

	<p>vervolgd en de context die aan het EAB ten grondslag ligt, los van die structurele en fundamentele gebreken, geen aanleiding voor vrees voor concrete druk op of beïnvloeding van zijn strafproces door de uitvoerende en/of wetgevende macht.</p> <p><u>Sag C-412/20 vedrører:</u> La décision-cadre 2002/584/JAI, l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa, du traité sur l'Union européenne et/ou l'article 47, deuxième alinéa, de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne s'opposent-ils effectivement à ce que l'autorité judiciaire d'exécution exécute un mandat d'arrêt européen qui est émis par une juridiction alors que cette juridiction ne répond pas aux conditions requises d'une protection juridictionnelle effective et n'y répondait déjà plus au moment de l'émission du mandat d'arrêt européen en ce que la législation de l'État membre d'émission ne garantit pas l'indépendance de cette juridiction et ne la garantissait déjà plus au moment de l'émission du mandat d'arrêt européen ?</p>			
C-147/19	<p>Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación 1. Omfatter begrebet »reproduktion af et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed«, som omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktiv 92/100 og direktiv 2006/115 en reproduktion af et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed, i en audiovisuel optagelse, som indeholder en optagelse af et audiovisuelt værk? 2. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, er et selskab, der udøver tv-radiospredningsvirksomhed – og som i forbindelse med enhver overføring til almenheden anvender en audiovisuel optagelse, der indeholder en optagelse af et kinematografisk eller andet audiovisuelt værk, hvor et fonogram, der er udgivet i kommercielt øjemed, er blevet reproduceret – da forpligtet til at betale et rimeligt, samlet vederlag i henhold til artikel 8, stk. 2, i de nævnte direktiver?</p>	Kulturministeriet	Dom	18.11.20
C-463/19	<p>Syndicat CFTC du personnel de la Caisse primaire d'assurance maladie de la Moselle Skal direktiv 2006/54/EF, sammenholdt med artikel 8 og artikel 157 TEUF, de generelle EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling samt artikel 20, artikel 21, stk. 1, og artikel 23 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at direktivet fra sit saglige anvendelsesområde udelukker bestemmelserne i artikel 46 i den franske nationale kollektive overenskomst for socialsikringsinstitutionerne, som forbeholder kvindelige ansatte i de nævnte institutioner, som selv passer deres børn, ret til en orlov i tre måneder med halv løn eller en orlov i halvanden måned med fuld løn og en orlov i et år uden løn efter barselsorloven?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	18.11.20
C-519/19	<p>Passenger Rights spółka akcyjna w Warszawie Skal artikel 2, litra b), artikel 3, stk. 1 og 2, samt artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugerftaler og artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således med hensyn til vurderingen af gyldigheden af en værnetingsaftale, at den omstændighed, at der ikke foreligger kontraktvilkår, der har været genstand for individuel forhandling, samt at der er tale om urimelige kontraktvilkår, der udspringer af en værnetingsklausul, også kan</p>	Transport- og Boligministeriet	Dom	18.11.20

	påberåbes af den endelige køber af en fordring, der er erhvervet efter en overdragelse fra en forbruger, selv om køberen ikke selv har status som en forbruger?			
C-544/19	<p>ECOTEX BULGARIA</p> <p>Første spørgsmål: Skal artikel 63 TEUF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter betalinger i indlandet på 10 000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, og som begrænser kontantbetalinger af udbytte hidrørende fra ikke-udloddet overskud på 10 000 BGN eller derover? Såfremt artikel 63 TEUF ikke er til hinder for en sådan ordning, spørges: Er en sådan begrænsning begrundet i formålene med direktiv (EU) 2015/849?</p> <p>Andet spørgsmål: Skal artikel 2, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/849 henses til sjette betragtning hertil og direktivets artikel 4 og 5 fortolkes således, at bestemmelsen ikke er til hinder for en generel national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter betalinger i indlandet på 10 000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, og som ikke sonderer på grundlag af personen og grunden til kontantbetalingen og i denne forbindelse samtidig omfatter alle kontantbetalinger mellem fysiske og juridiske personer?</p> <p>1) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Tillader artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra e), i direktiv (EU) 2015/849 henses til sjette betragtning hertil og direktivets artikel 4 og 5, at medlemsstaterne fastsætter yderligere generelle begrænsninger for brugen af kontanter i indlandet i en national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter kontantbetalinger i indlandet på 10 000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, når grunden til kontantbetalingen er »ikke-udloddet overskud« (udbytte)?</p> <p>2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Tillader artikel 2, stk. 1, nr. 3, litra e), i direktiv (EU) 2015/849 henses til sjette betragtning hertil og direktivets artikel 5, at medlemsstaterne fastsætter begrænsninger for kontantbetalinger i en national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter betalinger i indlandet på 10 000 BGN eller derover kun må foretages via bankoverførsel eller indbetaling på en betalingskonto, når tærsklen er lavere end 10 000 EUR?</p> <p>Tredje spørgsmål: Skal artikel 58, stk. 1, og artikel 60, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849 henses til artikel 49, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for en national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver en fast størrelse af administrative sanktioner vedrørende overtrædelser af begrænsningerne af kontantbetalinger og ikke tillader en differentieret fastsættelse, der tager hensyn til de konkrete relevante omstændigheder?</p> <p>1) Såfremt dette spørgsmål besvares således, at artikel 58, stk. 1, og artikel 60, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849 henses til artikel 49, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ikke er til hinder for en national retsforordning som</p>	Erhvervsministeriet	GA	18.11.20

	den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver en fast størrelse af administrative sanktioner vedrørende overtrædelser af begrænsningerne af kontantbetalinger, skal artikel 58 og artikel 60, stk. 4, i direktiv (EU) 2015/849 da, henset til effektivitetsprincippet og retten til effektive retsmidler i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for en national retsforordning som den i hovedsagen omhandlede, som begrænser domstolskontrollen, når denne retsforordning ikke tillader, at retten i tilfælde af, at der anlægges søgsmål [til prøvelse af den pålagte sanktion], fastsætter en administrativ sanktion vedrørende overtrædelser af begrænsningerne af kontantbetalinger, der er rimelig i forhold til de konkrete relevante omstændigheder, og som er lavere end den fastsatte minimumsstørrelse?			
C-663/18	B S et C A Skal forordning nr. 1307/2013 og nr. 1308/2013 samt princippet om varernes frie bevægelighed fortolkes således, at de ved bekendtgørelse af 22. august 1990 indførte undtagelsesbestemmelser, hvorefter dyrkning, industriel anvendelse og markedsføring af hamp skal begrænses til plantens fibre og frø, fastsætter en restriktion, der er i strid med fællesskabsretten?	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	19.11.20
C-388/19	Autoridade Tributária e Aduaneira Skal bestemmelserne i artikel 12, 56, 57 og 58 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab [nu artikel 18, 63, 64 og 65 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde] fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i denne sag omhandlede (artikel 43, stk. 2, i lov om beskatning af fysiske personers indkomst, vedtaget ved lovdekret nr. 442-A/88 af 30.11.1988, som affattet ved lov nr. 109-B/2001 af 27.12.2001), med de ændringer, som er indført ved lov nr. 67-A/2007 af 31. december 2007 ved indsættelsen af stk. 7 og 8 (nu stk. 9 og 10) i lovens artikel 72, med henblik på at muliggøre, at avancer ved salg af fast ejendom beliggende i en medlemsstat (Portugal) foretaget af en person, som er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat (Frankrig), efter valg ikke pålægges en større skattebyrde end den, der for samme form for transaktion ville blive pålagt avancer, som realiseres af en person, der er hjemmehørende i den stat, hvori den faste ejendom er beliggende?	Skatteministeriet	GA	19.11.20
C-454/19	Staatsanwaltschaft Heilbronn a) Skal den primære og/eller sekundære EU-ret, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF, som giver unionsborgere og deres familiemedlemmer en omfattende til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, fortolkes således, at den også omfatter nationale straffebestemmelser? b) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende: Er fortolkningen af den primære og/eller sekundære EU-ret til hinder for anvendelsen af en national straffebestemmelse, hvorefter det er strafbart at tilbageholde et barn fra dets værge i udlandet, når bestemmelsen ikke sonderer mellem, om det drejer sig om medlemsstater i Den Europæiske Union eller tredjelande?	Udlændinge- og Integrationsministeriet Social- og Indenrigsministeriet	Dom	19.11.20
C-900/19	One Voice et Ligue pour la protection des oiseaux 1 - Skal bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 fortolkes således, at de er til hinder for, at	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	19.11.20

	<p>medlemsstaterne tillader brug af midler, indretninger eller metoder til fangst eller drab, der selv minimalt og strengt midlertidigt, kan føre til bifangster? Hvilke kriterier skal der i givet fald – navnlig henset til andelen eller det begrænsede omfang af disse bifangster, til den omstændighed, at denne fangstmetode i princippet ikke er dødelig og til forpligtelsen til at sætte de arter, som er fanget utilsigtet, fri, uden at der forårsages alvorlig skade på dem – anvendes ved bedømmelsen af, om det kriterium om selektivitet, der er fastsat i disse bestemmelser, er opfyldt?</p> <p>2 - Skal direktivet af 30. november 2009 fortolkes således, at formålet om at bevare brugen af metoder og midler til fuglejagt, som bygger på skik og brug, til rekreative formål – for så vidt som alle de andre betingelser, der i artikel 9, stk. 1, litra c), er fastsat for, at en sådan undtagelse finder anvendelse, er opfyldt – kan begrunde, at der ikke findes nogen anden tilfredsstillende løsning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 9, stk. 1, hvilket således gør det muligt at fravige det princip om forbud mod disse jagtmetoder og -midler, der er fastsat i direktivets artikel 8?</p>			
--	--	--	--	--